

OTÁZKY

Nahlédl jsem do publikace Rainera Böhma: **Střetnutí, krize, ozbrojené síly** vydané v roce 1991 nakladatelstvím Haag+Herchen a jako čtenář Vojenských rozhledů byl nucen porovnat nesrovnatelné, i když jsme vlastně s autorem na jedné lodi. Jsme v Evropě fyzicky svojí přítomností tak bytostně, jak jenom je to od praotce Čecha možné. Střed Evropy, kraj medem a mlékem oplývající, je naší vlastí...

Bliží se osudová hodina. Plni obav a nejistot i nadějí z neznámého a nepoznaného, které přitahuje lidskou zvědavost. Dělení států. Demontáž a nová konstrukce se všemi důsledky z toho vyplývajících. Zaujatí svými problémy nevidíme ani dále než k hranicím "svých" svrchovaných států.

Jaká vlastně je česká či slovenská státnost? Co je českým či slovenským státním a národním zájmem? Být partnerem Evropy nebo být natolik zaměstnán svými vlastními filosofiemi - těch Bílých hor již v našich dějinách bylo přec již dost! Nebo je to hledání kompromisu ve všeobecném vývoji lidství? Moje úvahy neposkytnou žádnou odpověď. Jsou tím, čím jsou: otázkami.

Zdá se, že na dosah přiblíživší se demokracie a evropská bezpečnost jsou preludem: viz revoltující davy, kterým není stydno natahovat árijsky pravici. Nové spolkové země našeho bývalého blokového spojence, Itálie ...

Kyvadlo dějin mnohde se zhouplo až příliš do ultra prava. A co k tomu demokracie, k jejímž ideálům se hlásíme, již jednou Masarykova = naše demokracie zachraňovala demokraty, aby pak byla opuštěna, zrazena, pošlapána...

Máme ony záruky bezpečnosti v Evropě takové, abychom se s úsměvem na rtech mohli dělit a dělit a dělit ... Divite et impera! To Caesarovo heslo platí tak bytostně neustále, je to axiom. Proto se prám: vydrží ve sjednoceném Německu demokracie úder, který je proti ní veden stále silněji? Nenajdou opět ony davy muže s vousem?

Pravidlo zní: se sousedem svým jen ty nejlepší vztahy měj.

Zaplatí si český stát jakéhosi cizího najatého žoldáka, který by ho měl bránit jen do výše svého žoldu tak svědomitě a věrně jako rodilí moravští stavové české království, jako jsem k tomu odhodlán "já, voják českého vojska"?

Je vůle mého národa natolik silná, aby kladla jednotný odpor proti úderu vedenému na podstatu demokracie? Nebo se již cítíme být za ta staletí Evropany, či Světany s příměsí krve všech národů a kmenů a idejí všech možných ismů, které se na území Bohemie vystřídaly, proluly, že vlastně my potomkové již ani vlastně nejsme Čechy, Moravany, Slezany, Slováky, Slovany, ale jsme prostě jen obyvateli a konzumenty, ba diváky 20. století, kteří jen zcela náhodou žijí tady ve střední Evropě. Proto netřeba žít mne, svého národa zbrojnoše?

Člověk člověku vlkem, říkají staří latinci latinsky. Důvodů proč jsou statisíce, zrovna tolik, co je názorů, postojů, vůlí. Jen jedna: **t o l e r a n c e** do nich nezapadá. Smysl pro úměru,

lad, vyváženost věcí a jevů, smysl pro rovnováhu, ten, se zdá, je narušen. Ne, nepláču za starým pořádkem, pouze se snažím přijít na kloub věcem, které jitrí nikoli pouze moji mysl a fantazii halí do temných barev. Lze v nich spatřit pevný bod? = Systém jistot pro klid v práci, pohodu a tvůrčí elán, klid, mír, život lidem vlastní.

Chybí jasná úvaha: **"bude to tak"**.

Voják před bojem není vojákem. Pochybuje o sobě, pochybuje o všem: především o smyslu právě toho a jen toho boje, který má svést. Není nepřitelem jeho nepřítel, on sám sobě je nepřitelem, nemá-li jasno.

Voják je vojákem v akci. Tam je mistrem, je-li dobře vycvičen, tam má důvěru ve své nadřízené, spolubojovníky, ve svoji zbraň, ve "svoji" věc.

Změnila-li se mentalita vojáka od těch dob, co voják je vojákem?

Závěr úvah zní: bude "můj" stát mne jako vojáka chtít? Ano-li, budu mu odpovídajícím partnerem? Ale to už je věc mého profesionálního svědomí a zodpovědnosti.

Bude mne "vojáka" rozumně početně dost, natolik, abych mohl splnit, co splnit mám?

Budu mít vnitřního spojence, nebo budu v boji osamocen? Nebo mi "můj" stát pomůže, již nyní v míru: zákony, lidmi, surovinami, materiálem, umem, dovednostmi, znalostmi, infrastrukturou.

Já, totiž "voják svého státu" vím, že "můj" stát, chce-li se opravdovým státem stát, mne bude potřebovat: můj um, sílu mých paží, zrovna tak, jako já jeho. Můj demokratický stát tím spíše: slyším totiž fašistický virbl.., či snad slyším trávu růst?!

Plukovník Ing. Miloš A d a m e c,
plukovník Ing. Petr S v o z i l,
plukovník Ing. Vladislav A p a n a s e n k o,
podplukovník Ing. Petr Š i m ů n e k

PROBLEMATIKA VYZBROJOVÁNÍ ARMÁD NÁSTUPNICKÝCH STÁTŮ

Po rozpadu Varšavské smlouvy vznikla v roce 1991 zcela nová bezpečnostní situace, která je dále komplikována skutečností, že jednotlivé státy bývalé koalice jsou již odkázány pouze na svůj obranný potenciál. Navíc strategické cíle a principy jednotlivých armád byly dosud formulovány na výhradně koaličním základě.

Byla přijata nová Československá vojenská doktrína, která zavazuje ozbrojené síly zabezpečit státní suverenitu ČSFR a nedotknutelnost jejích hranic proti případnému ohrožení z kteréhokoli směru. To m.j. znamená uskutečnit transformaci Čs. armády z útočného prvního